

TLAČOVÉ KOMUNIKÉ Č. 157/22

V Luxemburgu 20. septembra 2022

Rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-339/20 | VD a C-397/20 | SR

Prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb nemôžu všeobecne a nediferencovane preventívne uchovávať údaje o prenose dát po dobu jedného roka od ich zaznamenania na účely boja proti trestnej činnosti spočívajúcej v zneužívaní trhu, do ktorej patrí obchodovanie s využitím dôverných informácií

Vnútroštátny súd nemôže časovo obmedziť účinky vyhlásenia neplatnosti vnútroštátneho ustanovenia stanovujúceho také uchovávanie údajov

Vo Francúzsku boli proti VD a SR začaté trestné konania pre trestné činy obchodovania s využitím dôverných informácií, navádzania na trestný čin obchodovania s využitím dôverných informácií, spolupáchatelstva pri trestnom čine, korupcie a legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Základom týchto konaní boli osobné údaje z telefonických hovorov VD a SR, ktoré sa uskutočnili v rámci poskytovania elektronických komunikačných služieb, a vyšetrojúcemu sudcovi ich poskytol Autorité des marchés financiers (Úrad pre finančné trhy, ďalej len „AMF“) v dôsledku vyšetrovania vykonaného týmto úradom.

VD a SR podali proti dvom rozsudkom Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko) kasačný opravný prostriedok na Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), pričom s odkazom na judikatúru Súdneho dvora¹ namietali, že AMF pri zhromažďovaní uvedených údajov vychádzal z vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú jednak v rozpore s právom Únie, keďže stanovujú všeobecné a nediferencované uchovávanie údajov o pripojení, a jednak nijako neobmedzujú právomoc vyšetrovateľov AMF vyžiadať si uchovávané údaje.

Cour de cassation (Kasačný súd) sa svojimi návrhmi na začatie prejudiciálneho konania predloženými Súdnemu dvoru v podstate pýta, či možno zosúladiť relevantné ustanovenia smernice „o súkromí a elektronických komunikáciách“² v spojení s Chartou základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“)³ s ustanoveniami vyplývajúcimi zo smernice „o zneužívaní trhu“⁴ a nariadenia o „zneužívaní trhu“⁵, a to v rámci vnútroštátnych legislatívnych oparení, ktoré preventívne stanovujú, že prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb sú na účely boja proti trestnej činnosti spočívajúcej v zneužívaní trhu, do ktorej patrí obchodovanie s využitím

¹ Rozsudok z 21. decembra 2016, Tele2 Sverige a Watson a i. [C-203/15 a C-698/15](#) (pozri tiež [TK n° 145/16](#)).

² Článok 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002 týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 11).

³ Konkrétne články 7, 8 a 11, ako aj článok 52 ods. 1 Charty.

⁴ Článok 12 ods. 2 písm. a) a d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES z 28. januára 2003 o obchodovaní s využitím dôverných informácií a o manipulácii s trhom (zneužívanie trhu) (Ú. v. EÚ L 96, 2003, s. 16; Mim. vyd. 06/004, s. 367).

⁵ Článok 23 ods. 2 písm. g) a h) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 596/2014 zo 16. apríla 2014 o zneužívaní trhu (nariadenie o zneužívaní trhu) a o zrušení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/6/ES a smerníc Komisie 2003/124/ES, 2003/125/ES a 2004/72/ES (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 1).

dôverných informácií, povinní všeobecne a nediferencovane uchovávať údaje o prenose dát počas jedného roka od ich zaznamenania. V prípade, že by sa ukázalo, že predmetné vnútroštátne ustanovenia nie sú v súlade s právom Únie, sa vnútroštátny súd pýta na možnosť dočasného zachovania účinkov týchto ustanovení na účely zabránenia právnej neistote a zabezpečenia toho, že údaje uchované na základe týchto ustanovení sa budú môcť použiť s cieľom odhaliť a stíhať obchodovanie s využitím dôverných informácií.

Súdny dvor v rozsudku z dnešného dňa po prvé konštatoval, že **ani smernica, ani nariadenie „o zneužívaní trhu“ nemôžu predstavovať právny základ všeobecnej povinnosti uchovávať záznamy údajov o prenose dát, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb, na účely výkonu právomocí zverených príslušným finančným orgánom na základe týchto právnych nástrojov.**

Súdny dvor po druhej pripomenul, že **smernica o „súkromí a elektronických komunikáciách“ je referenčným aktom v oblasti uchovávaní údajov a, všeobecnejšie, spracúvania osobných údajov v sektore elektronickej komunikácie.** Táto smernica sa teda vzťahuje aj na záznamy údajov o prenose dát, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb, a príslušné finančné orgány ich môžu od týchto prevádzkovateľov požadovať v zmysle smernice a nariadenia o „zneužívaní trhu“. Preskúmanie legality spracúvania záznamov, ktoré majú prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb, sa má posudzovať s prihliadnutím na **podmienky stanovené v smernici o „súkromí a elektronických komunikáciách“, ako ju vykladá Súdny dvor.**

Súdny dvor teda rozhodol, že smernica a nariadenie o „zneužívaní trhu“ v spojení so smernicou o „súkromí a elektronických komunikáciách“ a s Chartou **neumožňujú, aby prevádzkovatelia elektronických komunikačných služieb na účely boja proti trestnej činnosti spočívajúcej v zneužívaní trhu, do ktorej patrí obchodovanie s využitím dôverných informácií, všeobecne a nediferencovane uchovávali údaje o prenose dát po dobu jedného roka po ich zaznamenaní.**

Súdny dvor po tretie potvrdil svoju judikatúru, podľa ktorej právo Únie bráni tomu, aby vnútroštátny súd obmedzil časové účinky vyhlásenia neplatnosti, ktoré mu podľa vnútroštátneho práva prislúcha urobiť vo vzťahu k vnútroštátnym ustanoveniam, ktoré prevádzkovateľom elektronických komunikačných služieb ukladajú povinnosť všeobecne a nediferencovane uchovávať údaje o prenose dát a údaje o polohe, a to z dôvodu nezlučiteľnosti týchto ustanovení so smernicou o „súkromí a elektronických komunikáciách“.

Súdny dvor však pripomenul, že prípustnosť dôkazov získaných takýmto uchovávaním údajov **patrí podľa zásady procesnej autonómie členských štátov do pôsobnosti vnútroštátneho práva, pod podmienkou dodržania najmä zásad ekvivalencie a efektivity.** Táto posledná uvedená zásada od vnútroštátneho trestného súdu vyžaduje, aby **neprihliadal na informácie a dôkazy, ktoré boli získané všeobecným a nediferencovaným uchovávaním údajov, ktoré je nezlučiteľné s právom Únie, pokiaľ sa dotknuté osoby nemôžu účinne vyjadriť k týmto informáciám a dôkazom, ktoré patria do oblasti vymykajúcej sa znalosti súdu a môžu rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť posúdenie skutkového stavu.**

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdného dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) a [zhrnutie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Zostaňte v spojení!

